

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **F. E.**, narozený X
státní příslušník X
bydliště X
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Žežická 498, Příbram

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. KRPS-270106-44/ČJ-2022-010024-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. KRPS-270106-44/ČJ-2022-010024-ZZC, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 15. 2. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodla o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce o 90 dnů.

Průběh správního řízení

2. Policejní hlídka byla dne 1. 11. 2022 v 2:58 informována, že v úseku 59. km dálnice D1 ve směru na Brno se pohybuje skupina čtyř osob. Policejní hlídka v 3:11 na 60. km dálnice D1 našla dvě osoby bez dokladů, cizince z Maroka, kteří cestovali do Španělska. Po zjištění jmen a dat narození se osoby pokusili o útěk. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů v 3:47 u služebního vozu. Žalobce začal na místě kolabovat, bylo zjištěno, že má zlomenou pravou ruku, kterou si dle výpovědi poranil při transportu do České republiky v nákladovém prostoru kamionu. Žalobce byl proto převezen a ošetřen v Nemocnici Benešov, byl mu proveden rentgen a nasazena dlaha na pravé předloktí. Poté byl cizinec eskortován k provedení dalších úkonů. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 1. 11. 2022 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobývá na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, až k tomu není oprávněn.
3. Při výslechu žalobce vypověděl, že je svobodný a bezdětný. V Maroku žije s matkou a dvěma bratry. Na území České republiky ani jiného členského státu nemá žádné příbuzné. Asi před dvěma měsíci žalobce letěl z Maroka do Turecka. Po dvou dnech v Turecku se vydal pěšky do Bulharska. Poté překonal hranice Srbska, využíval veřejnou hromadnou dopravu. Maďarské hranice překonal (žebříkem) za pomoci dalších osob z Maroka, kterým zaplatil 200 EUR. Z Maďarska jel v podvozku návěsu kamionu do České republiky, kde vystoupil a u parkoviště čerpací stanice narazil na policejní hlídku. Cílem cesty žalobce mělo být Španělsko. O azyl nikde nežádal. Zajištění nebude považovat za nepřiměřený zásah. Nic mu neznemožňuje vycestovat z území České republiky. Na území České republiky nemá žádné vazby. V případě vyhoštění nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce nemá finanční prostředky na vycestování.
4. Rozhodnutím žalované ze dne 1. 11. 2022, č. j. KRPS-270106-19/ČJ-2022-010024-ZZC (dále „rozhodnutí o zajištění“), byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení svobody.
5. V odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalovaná uvedla, že z předchozího jednání žalobce je zjevné, že existuje nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Cílem jeho cesty bylo Španělsko a v České republice nemá žádné vazby. Žalobce přicestoval nelegálně, bez cestovního dokladu, povolení k pobytu či platného víza. Žalovaná dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců by bylo neúčinné a nedostatečné. Žalobce nemá povolený pobyt v České republice. Neměl při sobě

dostatečnou finanční hotovost na finanční záruku. Žalobce v současné době má výkon správního vyhoštění. Proto lze předpokládat, že nebude dodržovat ani hlášení se policii ve stanovené době. Při stanovení 90 dnů zajištění žalovaná přihlédla k době nutné k vydání a zabezpečení přepravních dokladů, zajištění policejní eskorty a ke komunikaci s domovským státem. Dále bude třeba zajistit letenky a případné vstupy na území dotčených států a zajistit náhradní cestovní doklad žalobce. Dobu zajištění v délce 90 dnů proto žalovaná pokládala za přiměřenou. V posledním obdobném případě trvaly tyto úkony dva a půl měsíce. Žalovaná dospěla k závěru, že nebude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce na území České republiky nemá žádné vazby a během jednoho dne nemohl navázat společenské ani kulturní vazby. Žalobce nemá zdravotní problémy kromě nyní zlomené ruky. Žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců X.

6. Dne 1. 11. 2022 žalovaná požádala o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu.
7. Téhož dne žalovaná rozhodnutím č. j. KRPS-270106-26/ČJ-2022-010024-ZZC uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu čtyř let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU.
8. Ředitelství služby cizinecké policie (dále „ředitelství“) žalované dne 23. 1. 2023 sdělilo, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření jeho totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 16. 11. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice (dále jen „velvyslanectví“). Ředitelství opakovaně kontaktovalo velvyslanectví, které dosud nedostalo žádnou odpověď od marockých orgánů. Dále ředitelství uvedlo, že od začátku roku 2022 do současnosti požádalo o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království, z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit totožnost a 3 osobám byl vydán náhradní cestovní doklad a byly vyhoštěny. Minimální délka pro ověření totožnosti je 90 dnů a pro vystavení náhradního cestovního dokladu 14 dnů i více. Doba ověřování totožnosti velvyslanectvím je individuální a nelze ji přesně stanovit. Ředitelství je z úřední činnosti známo, že však velvyslanectví spolupracuje. Náhradní cestovní doklad a správní vyhoštění dle ředitelství nebude možné zajistit a provést ve stávající lhůtě pro zajištění.
9. Dne 25. 1. 2023 žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila zajištění žalobce o 90 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že přihlédla ke složitosti přípravy správního vyhoštění. Ředitelství zajišťuje prostřednictvím velvyslanectví ztotožnění žalobce a dosud od velvyslanectví neobdrželo žádné sdělení. Ředitelství bude i nadále činit kroky vedoucí k realizaci vyhoštění, a to zejména urgencemi na velvyslanectví. Proto žalovaná prodloužila dobu zajištění, která byla stanovena s ohledem na to, že žalobce dosud nebyl ztotožněn a jeho cestovní doklad nebyl vystaven. Žalobce cestuje bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu. Cílem jeho cesty je Španělsko. Pokud by žalobce dodržoval zákony České republiky, neexistovaly by potom důvody k zajištění. Proto žalovaná považuje prodloužení doby zajištění o 90 dnů zcela přiměřené důvodům zajištění.

Žaloba

10. Žalobce namítá, že prodloužená délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Žalovaná se dostatečně nezabývala konkrétní situací žalobce. Není zřejmé, proč

podle žalované k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během prodlouženého zajištění. Žalovaná operuje pouze s hrubým odhadem a uvádí, že dobu prodloužení trvání zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy. Není však zřejmé, jaké konkrétní úvahy žalovanou vedly k závěru, že to bude možné právě ve lhůtě 90 dnů. Zdůvodnění délky prodloužení zajištění je neurčité, navázané na spolupráci s velvyslanectvím, což však nedává žádnou představu konkrétního časového horizontu. Předpoklad vyhoštění se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Pokud zde není reálný předpoklad vyhoštění, pak v zajištění cizince nelze pokračovat. Nelze zajištění prodloužovat až na maximální možnou dobu pouze s odůvodněním, že trvají obavy, že by mohl mařit správní vyhoštění. Podle žalobce měla proto žalovaná na základě svých zkušeností vyhodnotit, jaké úkony bude nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění. Měla by upřesnit svůj odhad času nezbytného k provedení každého specifikovaného úkonu, a to nikoliv paušálním odhadem, ale konkrétně.

11. Z napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, proč podle žalované nebude žalobce spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná se vůbec nezabývala možností uložit některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvodem k zajištění je to, že se žalobce na území České republiky nacházel nelegálně. Žalobce ale nepáchal žádnou jinou protiprávní činnost. Není tedy prokázané, že by žalobce uložené povinnosti plynoucí z rozhodnutí o vyhoštění nerespektoval.
12. Žalobce dále poukázal na to, že mu v době již prodlouženého zajištění bylo způsobeno závažné zranění. Spoluzajištění žalobce polili hořlavinou a pokusili se jej upálit. Žalobci se však podařilo zachránit si život. Žalobce byl ošetřen ve Fakultní nemocnici v Plzni. Doteď má v oblasti zad bolestivé a špatně se hojící popáleniny. Žalobce v důsledku útoku trpí psychickými problémy a nespavostí, neustále se obává o život. Případ byl medializovaný a publikován pod titulkem „*Pokus o upálení muže a následný pokus o sebevraždu*“ (www.krimi-plzen.cz). Žalobce by měl brzo obdržet lékařské zprávy, které poté může doložit soudu.
13. Žalobce namítl, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) a čl. 8 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“).
14. Žalobce společně se žalobou navrhl rovněž přiznání odkladného účinku žalobě dle § 73 s. ř. s.

Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedla, že prodloužení doby zajištění je přiměřené a odpovídá současnému stavu řízení. Předchozí doba zajištění nebyla pro realizaci vyhoštění dostatečná. Kratší doba zajištění by byla nedostatečná k vyřízení potřebných náležitostí. Z předchozího jednání žalobce je zjevné, že existuje reálné nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění. Žalobce sám uvedl, že jeho cílem je Španělsko a hodlá v cestě pokračovat. Pohyb na území České republiky bez platného cestovního dokladu či oprávnění k pobytu vyvolává

pochybnosti o tom, že by žalobce se správním orgánem spolupracoval, pokud by nedošlo k jeho zajištění. Proto žalovaná neuložila mírnějších opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce nemá na území České republiky žádné vazby a nemá ani dostatek prostředků na složení finanční záruky. Není schopen se hlásit ve stanové době policii nebo se zdržovat na určeném místě. Zároveň nenastaly nové skutečnosti, které by změnily poměry žalobce a umožňovaly by uložit mírnějších opatření. Žalovaná při rozhodování o zajištění za účelem realizace správního vyhoštění dospěla k závěru, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se může vrátit do Maroka, kde mu nehrozí žádné nebezpečí. Důvodem jeho odchodu do Evropy byly pouze špatné ekonomické poměry v jeho vlasti. To však není závažným důvodem, pro který by správní vyhoštění nebylo možné. Maroko je na seznamu tzv. bezpečných zemí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
17. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

18. Podle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců platí, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
19. Žalobce namítal porušení ustanovení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Tyto obecné výtky však nelze považovat za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobním bodem je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Z žalobního bodu musí být patrné, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se vůči němu měl žalovaný v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo napadeným rozhodnutím dopustit, přičemž je žalobce též povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS]. Těmto požadavkům však tyto výtky žalobce nedostály, neboť se jednalo toliko o výčet ustanovení, jejichž porušení se měla žalovaná dopustit, bez konkrétního vylíčení skutkových okolností a právní argumentace. Soud se jimi proto blíže nezabýval.
20. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
21. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené*

skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu“ (rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, odst. 39]. V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případech, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, odst. 22).

22. Z další judikatury NSS vyplývá, že nároky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění se váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, odst. 20). NSS dále konstatoval, že „při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat“ (rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48).
23. Na základě shora citovaných zákonných ustanovení a judikatury NSS soud dal žalobci za pravdu v tom, že napadené rozhodnutí nemůže pro svou nepřezkoumatelnost obstát. Žalovaná se omezila pouze na velmi stručné konstatování, že přihlédla ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedla, že ředitelství činí kroky za účelem ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Dosud se ředitelství tyto informace nepodařilo získat, a proto bude nadále urgovat velvyslanectví. Žalovaná však nijak nespecifikovala (kromě urgency), jaké konkrétní kroky je nutné k přípravě realizace správního vyhoštění. Neuvedla ani odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Takové odůvodnění napadeného rozhodnutí soud nepovažuje za dostačující a odpovídající požadavkům kladeným na rozhodnutí, jímž dochází k zásahu do osobní svobody jednotlivce.
24. Žalovaná odkázala na sdělení ředitelství ze dne 12. 12. 2022 (správně 23. 1. 2023, pozn. soudu), č. j. CPR-36174-6/ČJ-2022-930311-T225, již se však vůbec nezabývala tím, co z tohoto sdělení plyne. V tomto sdělení jsou uvedeny statistické informace, které lze vyložit tak, že vydání náhradního cestovního dokladu a následná realizace správního vyhoštění

nejsou ve skutečnosti příliš reálné. Soudu není zřejmé, jak žalovaná interpretuje ve prospěch dalšího zajištění žalobce statistiku, z níž plyne, že v roce 2022 činila úspěšnost při vydávání náhradních cestovních dokladů osobám uvádějícím státní příslušnost Marockého království a při navazujícím vyhoštění pouze necelé 3 % (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, odst. 26, nebo rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, odst. 25, a ze dne 22. 2. 2023, č. j. 57 A 1/2023-15, odst. 29).

25. K délce doby, o kterou je zajištění prodlouženo, žalovaná uvedla pouze to, že je přiměřená vzhledem k důvodům pro prvotní zajištění cizince, tedy že žalobce vstoupil na území neoprávněně. Konstatovala, že *„v případě, že by jmenovaný cizinec dodržoval a respektoval zákony ČR, neexistovaly by potom důvody, pro jeho zajištění a správní orgán by o něm nerozhodoval. Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak bylo uvedeno výše.“* Důvody prvotního zajištění však rozhodně nemohou být podkladem pro úvahu, o jak dlouhou dobu má být zajištění prodlouženo. Posouzení délky doby, o kterou je zajištění prodlouženo, má záviset na času nutném k provedení úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění. Tyto úvahy však napadené rozhodnutí zcela postrádá. Soudu je tedy znemožněn individuální přezkum zvolené délky doby prodloužení zajištění. Tou navíc žalovaná dosáhla maximální doby zajištění cizince (viz § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), když po původních 90 dnech prodloužila zajištění žalobce rovnou o dalších 90 dnů.
26. Ačkoli soud rozumí tomu, že žalovaná je ve věci správního vyhoštění závislá na ředitelství, které je ohledně zjišťování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu dále odkázáno na velvyslanectví, nemůže aprobovat postup žalované, která v napadeném rozhodnutí rezignovala na svou základní povinnost náležitě odůvodnění správního rozhodnutí. Pro žalobce není rozdělení kompetencí mezi orgány veřejné moci relevantní. Třebaže žalovaná způsob a dobu ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví přímo ovlivnit nemůže, je možné tak učinit minimálně prostřednictvím ředitelství (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, odst. 27). Podstatné pro žalobce zůstává, že na základě napadeného rozhodnutí není schopen zjistit, co se v řízení odehrává, zda je délka řízení standardní a co bude následovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, odst. 24).
27. Žalovaná se rovněž vůbec nezabývala možností uplatnit zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí přitom nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109; rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb.).
28. Spíše pro úplnost soud uvádí, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí (a ani ve vyjádření k žalobě) nevyjádřila k tvrzené zranitelnosti žalobce z důvodu předchozího traumatického zážitku v zajišťovacím zařízení, ve kterém se měli ostatní spoluzajištění pokusit o jeho upálení. Ze správního spisu neplyne, že se jednalo skutečně o žalobce, a pouze z veřejně dostupných informací pak plyne, že napadené rozhodnutí vydáno až po zmíněném incidentu (jak vyplývá z <https://www.krimi-plzen.cz/a/balkova-2023-01-23-100556/>). Žalované tedy tyto skutkové okolnosti měly být známy, a pokud došlo v případě žalobce k tvrzeném incidentu, bylo na místě hodnotit i případnou zranitelnost žalobce. S ohledem na zjištěnou

nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí se však soud touto otázkou z důvodu hospodárnosti řízení již dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). K návrhu žalobce na výrok soudu o ukončení zajištění, soud podotýká, že takto v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodnout nemůže (srov. § 76 a § 78 s. ř. s.), nicméně ukončení zajištění je logickým následkem zrušení rozhodnutí o zajištění.
30. Protože soud o žalobě rozhodl bezodkladně po obdržení správního spisu, nadto vázán lhůtou k rozhodnutí (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
31. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně neúspěšné žalované tedy náhrada nákladů řízení nenáleží. Úspěšnému žalobci, který je nezastoupeným účastníkem, soud právo na náhradu nákladů řízení též nepřiznal, jelikož žalobce jejich vznik netvrdil a neprokazoval. Ve správním soudnictví přitom nelze procesně nezastoupenému žalobci přiznat náhradu nákladů řízení paušální částkou stanovenou dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jelikož použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. února 2023

Mgr. Jan Čížek, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.